

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 13686

гр. София, 22.04.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в
закрито заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

като разглежда дело номер **3033** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. чл. 144 от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молбата от Кмета на район „К. село“ – Столична община, с искане за изменение
на Решение № 10170/24.03.2025 година, постановено по адм.д. № 3033/2024 година в частта на
разноските.

Молителят твърди, че дължимите разноски за адвокатско възнаграждение по чл. 38 от Закона за
адвокатурата следва да се присъдят в по-нисък, справедлив размер с оглед фактическата и правна
сложност на делото, разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация
и Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 година по дело C-438/22 година.

В писмена молба от 17.04.2025 година ответникът по молбата е изразил становище за
неоснователност на молбата.

Съдът, като взе предвид направеното искане и доказателствата по делото, прие за установено от
фактическа и правна страна следното :

Производството е образувано по жалбата на Н. В. В. от [населено място], срещу Решение №
РКС24-РК09-5/14.02.2024 година на Кмета на район „К. село“ - Столична община, с което е
отказан достъп до обществена информация по Заявление с вх. № РКС24-ЕВ01-73/31.01.2024
година.

С Решение № 10170/24.03.2024 година, постановено по адм.д. № 3033/2024 година по описа на
Административен съд – София-град, оспореното решение е частично отменено. С решението
съдът е присъдил на адвокат Л. К. сумата от 800 лева, представляваща възнаграждение по чл. 38
от Закона за адвокатурата за съдебната инстанция.

Съобразно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата адвокатът може да оказва безплатно
адвокатска помощ и съдействие на роднини и има право на адвокатско възнаграждение в размер
не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е приета с
решение на Висшия адвокатски съвет от 07.07.2004 година.

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 година по дело C-438/22 година („Ем акаунт БГ“ ЕООД срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД) е прието, че 1.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; 2.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите, като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 Договора за европейския съюз забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики и 3.) Член 101, параграф 2 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В мотивите на решението е прието, че приетата от Висшия адвокатски съвет, като съсловна организация, Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, хоризонтално определя цени, което е забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

С оглед задължителния характер на даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз, съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, при определяне на дължимите разноски, вкл. адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата съобрази, че присъждането на адвокатско възнаграждение на жалбоподателките следва да се разглежда, като обезщетение за непозволено увреждане. Дължимото адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата следва да се разглежда, като обезщетение. Определянето на размера на обезщетението, следва да се извърши при съобразяване на предмета на делото, качеството на страната, на която се дължат разноски и извършените процесуални действия.

Съдът намира, че оценка за качеството на извършените от процесуалния представител на спечелилата страна действия не следва да се извършва, тъй като такава намеса е допустима само при наведени твърдения от възложителя по договора за правна помощ в съответно исково производство.

С оглед на посочените критерии съдът, като съобрази, че предмет на делото е оспорване на решение, с което е отказан достъп до обществена информация, което не представлява фактическа и правна сложност намира, че размерът на дължимото възнаграждение е в размер на по 800 лева, при зачитане достойнството на адвокатската професия.

Съдът намира за неоснователни подробно развитите от процесуалния представител на ответника доводи за злоупотреба с право.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1, изр. 2 от Закона за достъп до обществена информация при решаване на въпроса относно разноските се взема предвид наличието на данни за злоупотреба с право. Добросъвестното упражняване на процесуалните права е въведено като основен принцип в чл. 3 от Гражданския процесуален кодекс.

Административнопроцесуалния кодекс съдържа множество разпоредби, които предоставят гаранции на участниците в съдебно-административното производство, че при добросъвестност от тяхна страна ще получат ефективна и бърза защита на правата си. Съгласно практиката на Върховния административен съд на Република България (Решение № 14629/31.10.2019 година, постановено по к.адм.д. № 3257/2018 година, V отделение; Определение № 13243/08.10.2019 година, постановено по ч.адм.д. № 11401/2019 година, V отделение; Решение № 12413/18.09.2019 година, постановено по к.адм.д. № 12811/2018 година, V отделение и много други), злоупотреба с право е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно – за да бъдат увредени права и законни интереси на други лица и в противоречие с обществения интерес. Индиция за целени такива последици в конкретния случай не се установяват. Жалбоподателят е подал заявление за достъп до обществена информация до задължения субект и е оспорил решението. Предвид това съдът намира, че жалбоподателят е упражнил законово и конституционно гарантираното му право на жалба до съда. При това положение не може да се приеме, че с подаването на жалбата до съда жалбоподателят цели да увреди права и законни интереси на други лица. Липсват доказателства, че жалбата е подадена в противоречие с обществения интерес.

По гореизложените съображения и на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Кмета на район „К. село“ – Столична община, с искане за изменение на Решение № 10170/24.03.2025 година, постановено по адм.д. № 3033/2024 година в частта на разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

СЪДИЯ: